

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. L. A.,**
trvale bytem

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č.j. 500 614 013/315-AHN

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 7. 7. 2017 podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 6. 2017, č.j. 500 614 013/315-AHN (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2015, č.j. R-20.4.2015-428/500 614 013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná přiznala žalobci od 1. 1. 2015 dílčí český starobní důchod ve výši 7456 Kč měsíčně.

2. Žalovaná již dříve rozhodla o zamítnutí námitek proti prvostupňovému rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 16. 7. 2015, č.j. 500 614 013/315-JPA (dále jen „prvotní rozhodnutí o námitkách“), které však bylo zrušeno v soudním řízení vedeném před krajským soudem rozsudkem ze dne 6. 3. 2017, č.j. 22 Ad 32/2015-42 (dále jen „zrušující rozsudek“). V tomto rozsudku byla žalovaná zavázána vydat nové rozhodnutí, které bude splňovat parametry přezkoumatelnosti a srozumitelnosti, a bude postaveno na správných skutkových a právních úvahách.

II. Napadené rozhodnutí

3. Napadeným rozhodnutím žalovaná realizovala zrušující rozsudek zdejšího soudu a znovu přezkoumala prvostupňové rozhodnutí s přihlédnutím k uplatněným námitkám.
4. Žalovaná předně uvedla, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl v době od 27. 9. 1968 do 31. 1. 1998 pojištěn na území Slovenské republiky (dále jen „SR“). Žalobci byl přiznán slovenský starobní důchod na základě žádosti ze dne 10. 2. 2014, a to rozhodnutím Sociálnej poisťovne Bratislava ze dne 21. 3. 2014 ve výši 364,20 EUR měsíčně. Následně žalobce požádal dne 27. 11. 2014 o přiznání českého starobního důchodu ke dni 1. 1. 2015, avšak tuto žádost vzal zpět, a proto bylo řízení zastaveno. Žalobce však podal opětovnou žádost ze dne 19. 1. 2015, na základě níž mu byl přiznán prvostupňovým rozhodnutím dílčí starobní důchod ode dne 1. 1. 2015 ve výši 7456 Kč měsíčně.
5. Žalovaná přitom vycházela z toho, že podle osobního listu důchodového pojištění žalobce získal celkem 17243 dnů doby pojištění, tj. 47 roků a 88 dnů a po nároku 748 dnů doby pojištění, přičemž z toho česká doba pojištění tvoří 6849 dnů a slovenská doba pojištění 11 142 dnů. Doba od 1. 9. 1965 do 13. 6. 1968 v rozsahu 1017 dnů stejně jako následné doby až do 31. 3. 1996 je v osobním listu uvedena jako doba pojištění na území SR. Doba studia na Střední všeobecně vzdělávací škole ve Zlíně od 1. 9. 1965 tedy byla v souladu s právní úpravou hodnocena jako slovenská doba pojištění, za niž byl žalobci přiznán dílčí slovenský starobní důchod. Proto mu nemohla být tato doba zhodnocena rovněž mezi českými dobami pojištění, neboť jednu a tutéž dobu lze zhodnotit i v souladu s nařízením 883/2004 jen v rámci jednoho členského státu EU.
6. Žalovaná dále odkázala na platnost čl. 20 odst. 1 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 228/1993 Sb., dále jen „Smlouva“), a dále také čl. 15 odst. 1 Správního ujednání o provádění Smlouvy. V případě žalobce je doloženo evidenčním listem důchodového zabezpečení vydaným pobočkou Trenčín slovenské nositelky pojištění, že k datu 31. 12. 1992 žalobce vykonával na území SR samostatnou výdělečnou činnost. Žalované přitom není známo, že by se žalobce ohradil proti zhodnocení předmětné doby slovenskou nositelkou pojištění.
7. K tvrzené nesrozumitelnosti výpočtu starobního důchodu žalovaná obecně uvedla, že její metoda výpočtu je přehledně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vysvětlena a vzhledem k námitkám jí žalobce porozuměl dobře. Žalovaná přitom uznala, že v odůvodnění prvotního rozhodnutí o námitkách se dopustila nepřesností, kdy nedopatřením uvedla do jmenovatele zlomků ve dvou případech nikoliv součet české a slovenské doby pojištění v celkovém rozsahu (17991 dnů), ale

na jednom místě údaj odpovídající slovenské době pojištění (11 142 dnů) a na jiném místě údaj odpovídající plné procentní výměře důchodu (17183). I tak ovšem bylo i v tomto ohledu její prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelné a šlo o pouhé zřejmé nesprávnosti.

8. K námitkám zpochybňujícím ústavnost a spravedlnost aplikovaných právních předpisů žalovaná uvedla, že výpočet dílčího důchodu byl proveden přesně podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení 883/2004“). Při stanovení výše dílčího starobního důchodu žalobce tedy jeho základní i procentní výměra byla stanovena v částce odpovídající poměru délky dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané v ČR a v SR. Žalované nepřísluší hodnotit, zda jsou aplikované právní předpisy dobré anebo špatné, přičemž odkázala na úpravu v čl. 4, 30 a 41 Listiny základních práv a svobod.
9. K námitkám směřujícím proti pokrácení výše plné procentní výměry starobního důchodu, žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s čl. 20 Smlouvy, a proto nemohla zhodnotit žalobci uvedenou dobu před dnem 1. 1. 1993, i když ji získal na území ČR, jelikož byla zhodnocena v rámci slovenského dílčího starobního důchodu.
10. K námitkám žalobce, že je poškozen mechanismem dílčení důchodové dávky, neboť v případě, že by pobíral český starobní důchod v plné výši (teoretické výše důchodu), šlo by o částku 19583 Kč, avšak při pobírání dílčího slovenského starobního důchodu dosahuje jeho reálný starobní důchod při přepočtu na české koruny částku 18333 Kč, žalovaná uvedla, že žalobci nevznikl nárok na plný český starobní důchod, neboť podmínku získání doby pojištění (minimálně 28 let) splnil pouze při současném zohlednění slovenské doby pojištění. Žalovaná proto nemohla posuzovat nárok na plný český starobní důchod, nýbrž pouze na dílčí český starobní důchod.
11. V rámci námitkového řízení žalovaná provedla opětovně kontrolu výpočtu výše starobního důchodu. Podrobně zdůvodněným výpočtem popsáním v odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že procentní výměra starobního důchodu činí včetně navýšení za 748 dnů doby pojištění získaných po vzniku nároku na starobní důchod částku 17183 Kč měsíčně, z níž žalobci náleží dílčí část určená poměrem délky doby pojištění ve výši 6542 Kč. Po součtu s dílčenou výší základní výměry ve výši 914 Kč dává celkovou výši českého dílčího starobního důchodu 7456 Kč.
12. Ze všech shora uvedených důvodů shledala žalovaná námitky jako nedůvodné, a proto rozhodla o jejich opětovném zamítnutí a potvrzení prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

13. Žalobce uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, cítí se jím poškozen a navrhuje jeho zrušení.

14. Zásadní námitka žalobce spočívá v tom, že nepovažuje platné právní předpisy za správné, jelikož je kvůli nim jako občan ČR trestán, přičemž je tomu tak proto, že byl v nesprávnou dobu ve společném státu na špatné straně nové hranice.
15. Rozdíl od prvotního rozhodnutí o námitkách zrušeného na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu je pouze v tom, že v napadeném rozhodnutí se uvádí, že namítaných 1130 dnů (správně pouze 1017 dnů) bylo zhodnoceno v SR. K tomu žalobce namítl, že tyto dny mu nebyly zhodnoceny, ale znehodnoceny, jelikož Smlouva byla koncipována tak, aby vyšla vstříc občanům SR. Jakkoliv Smlouva měla v době vzniku své opodstatnění, tak si její autoři neuvědomili, že rozdílný vývoj v nově vzniklých republikách vyvolá v budoucnu nespravedlnosti, jako v případě žalobce.
16. Pokud žalovaná uvádí možnost požádat si o tzv. dorovnávací příspěvek, žalobce podotkl, že podle samotných podkladů ve správním spisu se tato možnost na žalobce nevztahuje.
17. Jako důkaz žalobce předložil výpočet důchodu v ČR pro případ započítání 1130 dnů v ČR a nikoliv v SR. Oproti výši dílčího důchodu, k níž dospěla žalovaná, žalobce dospěl k tomu, že by důchod činil částku 8684 Kč měsíčně. Tento výpočet žalobce doplnil výpočtem výše dílčího slovenského důchodu, pokud by nebyla slovenskou nositelkou pojištění zhodnocena doba 1130 dnů se závěrem, že slovenský dílčí důchod by byl nižší o 30 EUR měsíčně. To podle jeho názoru znamená, že při současném kurzu EUR/Kč ztrácí v této situaci měsíčně rozdílovou částku 448 Kč. Zároveň žalobce uznal, že se mýlil, pokud v námitkách tvrdil, že je poškozen o částku 1250 Kč měsíčně, neboť zapomněl odečíst částku, jakou se zhodnocená doba pojištění odráží ve výši slovenského dílčího důchodu.
18. Žalobce zásadně odmítl odkaz žalované na nařízení č. 883/2004 a Smlouvu s tím, že se nepovažuje za migrujícího občana EU. Jeho migrace spočívala pouze v tom, že se na více než 20 let po absolvování střední školy ve Zlíně přestěhoval z Jihomoravského do Západoslovenského kraje. To žalobce považuje za nespravedlivé a aplikované právní předpisy za špatné a rozporné se základními lidskými právy.
19. Z uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu.

IV. Vyjádření žalované

20. K žalobním bodům se žalovaná vyjádřila následovně. V první řadě shrnula rozhodnou právní úpravu obsaženou ve Smlouvě a v nařízení č. 883/2004. S ohledem na to český i slovenský nositel pojištění posoudili příslušnost k hodnocení dob pojištění získaných na území Československa. Sídlo zaměstnavatele žalobce se ke dni 31. 12. 1992 nacházelo v SR. Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod byla u žalobce splněna pouze s přihlédnutím k dobám pojištění v SR. Dílčí starobní důchod byl žalobci vypočten podle čl. 52 odst.1 písm. b) nařízení č. 883/2004.
21. Důchodového věku žalobce dosáhl dne 14. 12. 2012 a o přiznání starobního důchodu požádal ode dne 1. 1. 2015. Žalovaná shrnula opětovně celý výpočet dílčího starobního důchodu žalobce.

22. Plná výše starobního důchodu byla stanovena jako součet základní a procentní výměry, tzn. 19 583 Kč, která by žalobci náležela, pokud by veškerá jeho doba pojištění byla dosažena na území ČR. Vzhledem k tomu, že se jako česká doba pojištění hodnotí pouze doba v rozsahu 6849 dnů, náleží žalobci výše důchodu pouze za tyto dny. Za zbývající dobu pojištění je žalobci vyplácen starobní důchod slovenským nositelem pojištění. Za zbývající dobu pojištění je žalobci vyplácen starobní důchod slovenským nositelem pojištění.
23. Skutečná výše dílčího starobního důchodu žalobce byla stanovena podle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 v poměru 6849 (česká doba pojištění)/17991 dnů (celková doba pojištění). Výše vypočteného dílčího starobního důchodu činí k datu přiznání starobního důchodu (1. 1. 2015) 7456 Kč.
24. Žalované není zřejmé, z jakého důvodu žalobce dovozuje, že mu vydáním napadeného rozhodnutí byla upřena základní práva. V tomto ohledu zdůraznila, že právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří lze uplatnit pouze v mezích zákonů, které je provádí.
25. Z uvedených důvodů žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Správní spis

26. Ve správním spisu jsou obsaženy podklady ke všem řízením ve věcech starobního důchodu, která byla se žalobcem vedena. Ohledně řízení zahájeného na základě žádosti ze dne 19. 1. 2015, na základě níž mu bylo přiznán prvostupňovým rozhodnutím dílčí starobní důchod ode dne 1. 1. 2015 ve výši 7456 Kč měsíčně, jsou ve správním spisu založeny následující listiny.
27. Podle evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku vydaného Střední všeobecně vzdělávací školou v Gottwaldově byl žalobce studentem této školy ode dne 1. 9. 1965 až do 13. 6. 1968. Podle evidenčního listu vystaveného Sociální poistovnou Bratislava byl žalobce od 20. 1. 1992 veden jako osoba samostatně výdělečně činná nepřetržitě až do 31. 1. 1998.
28. Z osobního listu důchodového pojištění připojeného k prvostupňovému rozhodnutí je patrné, že doba pojištění ode dne 1. 9. 1965 do 13. 6. 1968 (1017 dnů) je vedena jako slovenská doba (SVK) – doba do 18 let. Doba pojištění ode dne 20. 1. 1992 do 31. 12. 1992 je rovněž vedena jako slovenská doba (samostatná výdělečná činnost). Žalobce získal celkem 6849 dnů české doby pojištění a 11142 dnů slovenské doby pojištění.
29. Podle rozhodnutí slovenské nositelky pojištění byl žalobci přiznán dílčí slovenský starobní důchod 21. 3. 2014, č. 500 614 0130 0 ve výši 364,20 EUR měsíčně. Slovenský dílčí starobní důchod byl následně žalobci zvýšen na částku 377,60 EUR, přičemž zároveň bylo rozhodnuto o jeho zvýšení ode dne 1. 1. 2013 a ode dne 1. 1. 2014.
30. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 4. 2015 žalovaná rozhodla o přiznání starobního důchodu podle ustanovení § 29 odst. 1 písm. d) ZDP s přihlédnutím ke čl. 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 se od 1. 1. 2015 přiznává starobní důchod ve výši 7456 Kč. Procentní výměra důchodu byla krácena stejně jako základní výměra v poměru dob pojištění 6849/17991.

VI. Posouzení věci krajským soudem

31. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
32. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s. ř. s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované. Zároveň nepovažoval za nutné ve věci provádět další dokazování, a jelikož účastníci vyjádřili svůj souhlas s tímto postupem, resp. nevyjádřili ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas, rozhodoval krajský soud bez nařízení jednání za podmínek § 51 s.ř.s.
33. Žaloba **není důvodná.**
34. Krajský soud úvodem svého právního hodnocení konstatuje, že polemika žalobce s napadeným rozhodnutím se odehrává z větší části v rovině legis ferendae než v rovině platného práva. Z obsahu žaloby plyne, že žalobce chápe nastavení současné právní úpravy přiznávání poměrných (dílčích) důchodových dávek, nicméně s ní nesouhlasí, neboť je nespravedlivá. Žalobce spatřuje v aplikaci předmětné právní úpravy zásah do svých práv, zejm. práva na zajištění přiměřeného zabezpečení ve stáří (čl. 30 Listiny).
35. Právní úprava hodnocení cizích dob pojištění získaných v členských státech EU je po vstupu ČR do EU regulována ode dne 1. 5. 2010 nařízením č. 883/2004 a je založena na několika principech. Prvním z nich je princip sčítání dob pojištění, který zaručuje, aby pojištěnci byla zaručena ochrana jeho nabytých práv v jednotlivých pojistných systémech členských států. Druhým principem je pak princip dílčení vyjádřený v čl. 52 nařízení č. 883/04 (EU), podle něhož platí, že při výpočtu poměrné dávky *„postupuje příslušná instituce členského státu tak, že vypočte výši náležející dávky výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto: i) teoretická výše dávky se rovná dávce, kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši; ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.*
36. Citované ustanovení čl. 52 koordinačního nařízení č. 883/04 má v první řadě ten význam, že umožňuje realizovat princip rovnosti nakládání s dobami pojištění získanými v různých členských státech na základě mechanismu sčítání dob, které se použijí pro výpočet tzv. teoretické dávky. Ta je následně v poměru získaných dob pojištění „podílčena“ v poměru k době pojištění získané v tom členském státě, jehož nositel pojištění (kompetentní instituce) rozhoduje o přiznání důchodové dávky. Smyslem tohoto článku je na základě právní fikce umožnit pojištěnci splnění

- podmínek potřebné doby pojištění pro získání nároku na dávku podle vnitrostátních předpisů členského státu, v němž pojištěnec žádá o přiznání důchodové dávky.
37. Zvláštní vztah ČR se SR, který byl před vstupem ČR do EU regulován Smlouvou, byl vyřešen oběma členskými státy tak, že čl. 20 Smlouvy byl inkorporován do přílohy č. II citovaného nařízení, a to spolu s čl. 12 a 33 této Smlouvy. Ve vazbě na odkazující normu v čl. 8 nařízení je tak čl. 20 Smlouvy integrální součástí evropského koordinačního systému sociálního zabezpečení.
38. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy platí, že *doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem*. Podle čl. 16 Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení (vyhl. pod č. 117/2002 Sb.m.s. platí, že *u osob samostatně výdělečně činných se za zaměstnavatele pro účely článku 20 Smlouvy považuje okresní správa sociálního zabezpečení, které byla tato osoba povinná odvádět pojistné na nemocenské pojištění a důchodové zabezpečení*.
39. Pokud žalobce namítal, že Smlouva sice měla svůj smysl v době sjednání, nicméně poté vedla k určitým nespravedlnostem, pak tomu krajský soud lidsky rozumí. Nicméně Smlouva nebyla koncipována jako garance spravedlivého zachování rovného poměru mezi dávkami vyplácenými česko-slovenským důchodcům v ČR a v SR, ale jako kolizní norma pro řešení stanovení příslušnosti nositele pojištění (nástupnického státu ČSFR), který je kompetentní pro hodnocení celé československé doby pojištění. V žádném případě Smlouva sama nemohla zaručit, že v budoucnu budou důchodové dávky přiznávány mj. na základě hodnocení československých dob pojištění v obou nástupnických státech s různými hospodářskými i měnovými poměry shodné. Žalobce se tedy domáhá materiální spravedlnosti, k jejímuž zajištění ovšem Smlouva nesměřovala a ani směřovat nemohla.
40. K tomu se vztahuje i judikurní geneze problematiky tzv. slovenských důchodů táhnoucí se od druhé poloviny 90. let až do nedávné doby, v němž došlo po zaujetí různých právních názorů veřejným ochráncem práv, Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem ČR k řešení cestou zákonodárce, který nakonec provedl novelizaci ZDP a včlenil do něho § 106a ZDP, které reagovalo na předcházející judikaturu Ústavního soudu ČR zakotvením zákonné konstrukce tzv. „dorovnávacího přídatku“ s účinností od 1. 1. 2013. Nárok žalobce na tuto dávku krajský soud přezkoumal v souvisejícím řízení vedeném pod sp. zn. 33 Ad 20/2017.
41. Krajský soud především zkoumal ze správního spisu, zda měly být československé doby pojištění žalobce hodnoceny jako slovenské. Z evidenčního listu doby zaměstnání za rok 1992 vyplývá, že doba pojištění ode dne 20. 1. 1992 do 31. 12. 1992 je vedena slovenskou nositelkou pojištění jako slovenská doba (samostatná výdělečná činnost). Z toho vyplývá, že úvaha žalované o aplikaci čl. 20 Smlouvy i její závěr je správný, neboť za zaměstnavatele žalobce bylo nutno v souladu s výkladem čl. 20 odst. 1 Smlouvy považovat slovenskou nositelku pojištění (Sociálna poisťovňa, pobočka Trenčín). Proto na československou dobu pojištění

žalobce bylo nutno nahlížet jako na dobu slovenskou, která byla zhodnocena v přiznání dílčího důchodu ze SR.

42. Co se týká argumentace podle názoru žalobce „znehodnocenou“ dobou studia na Střední všeobecně vzdělávací škole v Gottwaldově, žalobce byl studentem této školy ode dne 1. 9. 1965 až do 13. 6. 1968, přičemž tato doba pojištění byla v souladu s výše uvedeným závěrem hodnocena rovněž jako doba slovenská. Stesky žalobce, že došlo ke znehodnocení této doby, nejsou opodstatněné, neboť došlo k jejímu hodnocení v rámci přiznání dílčího slovenského důchodu Sociálnou poisťovňou Bratislava.
43. Pokud žalobce dovozuje, že byl poškozen mechanismem dílčení, krajský soud k tomu uvádí, že bez použití základních principů obsažených v nařízení č. 883/2004 by žalobce nemohl dosáhnout hodnocení všech svých dob pojištění, neboť jeho česká doba pojištění nedostačuje na to, aby mu vznikl nárok na „sólo“ český starobní důchod. Právě princip sčítání dob pojištění a dílčení zajišťuje žalobci maximální zachování jeho práv v obou systémech sociálního zabezpečení nástupnických států ČSFR (Československa). Jakkoliv nemusí být tento systém vnímán jako mechanismus zajišťující materiální spravedlnost, je postaven na principu formální rovnosti nakládání s dobami pojištění, a zároveň respektuje pojistný princip, který skýtá žalobci možnost dosáhnout na důchodovou dávku ve všech členských státech EU, kde odváděl pojistné déle než jeden rok (viz k tomu také Černá, J. Základní principy poskytování dávek sociálního zabezpečení v Evropské unii. In. Práce a mzda. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2014, roč. 2014, č. 3 s. 36 – 41).
44. Krajský soud z uvedených důvodů neshledává aplikovaná ustanovení za extrémně nespravedlivá či rozporná s ochranou základního práva na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří (čl. 30 Listiny), jehož se lze domáhat pouze a jedině v mezích a způsobem stanovenými zákonem. Koordináční právní úprava na bázi nařízení EU je rovněž považována z vnitrostátního pohledu za takové zákonné právo, které slouží k provádění základního práva.
45. Žalobce presumuje své „poškození“ na tom, že jeho doba studia na Střední vzdělávací škole v Gottwaldově byla hodnocena jako slovenská, a rozdíl na vypláceném důchodu počítá při aplikaci stávajících přepočtových kurzů měn. Návazně se tedy krajský soud již podrobně nezabýval žalobcem předestřeným vlastním výpočtem starobního důchodu, neboť jím uváděné premisy týkající se způsobu aplikace mechanismu zvýšení procentní výměry podle § 34 odst. 2 ZDP s přihlédnutím k čl. 52 nařízení č. 883/04 (EU) nepovažoval za správné.
46. Na okraj věci krajský soud poznamenává, že se v této věci nezabýval nárokem žalobce na tzv. dorovnávací příspěvek, neboť v této věci bylo žalovanou samostatně rozhodováno a před zdejším soudem byla v této související věci podána žaloba, která je řešena pod sp. zn. 33 Ad 20/2017.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. Krajský soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (výrok I. tohoto rozsudku), neboť jednak žalovaná dostala závaznému právnímu názoru obsaženému v rozsudku zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2017, č.j. 22

Ad 32/2015-42, a jednak se vypořádala zákonně a správně se všemi námitkami žalobce.

48. O náhradě nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku) krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nelze náhradu nákladů řízení přiznat ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.